

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Pfv. IX.21.861/2009/6-II.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság Tordainé dr. Sztráska Erzsébet ügyvéd által képviselt **felperesnek, alperes** ellen vállalkozói díj megfizetése iránt a Monori Városi Bíróságnál 2.G.20.132/2007. szám alatt indult és a Pest Megyei Bíróság 9.Gf.25.826/2008/13. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán 2010. március 9-én tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pest Megyei Bíróság 9.Gf.25.826/2008/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására 290.100 (Kétszázkilencvenezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint az I-S Kft. "f.a." (a továbbiakban: volt I.r.felperes) és a perben nem álló D Kft. között közelebbről meg nem határozható időpontban vállalkozási szerződés jött létre. Ennek keretében a D Kft. 2004. december 23-át megelőzően daruzási munkát végzett a volt I.r. felperes részére, akinek mintegy 4,5 millió forint vállalkozói díj tartozása keletkezett.

A volt I.r. felperes az alperes számára egy autódaru alvázat gyártott, amelynek a 2006. február 3-ai esedékességgel kiállított számla szerinti vállalkozói díja 6,048.000 Ft-ot tett ki. A volt I.r.felperes 2004. december 22-étől felszámolás alatt áll, a D Kft. 2005. december 13-án 4,374.176 Ft tőke és 413.500 Ft késedelmi kamat erejéig hitelezői igényt jelentett be az adós felszámolójánál. A felszámoló a hitelezői igényt a regisztrációs díjjal együtt 4,835.563 Ft összegben elismerte és nyilvántartásba vette.

A D Kft. a volt I.r. felperessel szembeni követelését a kiállított okiratok szerint 2004. december 19-én, illetőleg ezt követően 2005. december 19-én - valójában azonban már 2004-ben - az alperesre

engedményezte. A volt I.r. felperes felszámolója az alperes 2005. december 30-ai bejelentése alapján a nyilvántartásba vett hitelezői igényt átvezette az alperes nevére. Az alperes 2006. február 10-én a felperes 6,048.000 Ft-os követelése és a saját 4,835.563 Ft összegű hitelezői igénye közötti 1,212.437 Ft-ot a volt I.r.felperesnek megfizetett.

A volt I.r. felperes a keresetében az alperest 4,835.563 Ft tőke, ennek 2006. február 4-étől járó évi 13 % késedelmi kamata és a perköltségek megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy az adóssal felperessel szemben fennálló, a D Kft. általi engedményezés folytán őt megillető, a felszámoló által nyilvántartásba vett 4,835.563 Ft követelését jogosult beszámítani a felperessel szemben fennálló 6,048.000 Ft-ot kitevő tartozásába. A különbözetet már korábban kiegyenlítette, így a felperessel szemben tartozása nem áll fenn.

A volt I.r. felperes vitatta a beszámítás jogszerűségét. Arra hivatkozott, hogy a felszámolás kezdő időpontjában az alperes nem volt tulajdonosa a beszámítani kért követelésnek, - és mert a felszámolás kezdő időpontjában nem volt hitelező, a követelésének beszámítására nem kerülhet sor.

Az elsőfokon eljáró Monori Városi Bíróság a 2.G.20.132/2007/20. számú ítéletében a keresetet elutasította, mert az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 38. § (3) bekezdése alapján az alperes beszámítási kifogását jogszerűnek ítélte.

A Pest Megyei Bíróság az I. r. felperes fellebbezése folytán hozott 9.Gf.25.826/2008/13. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és osztotta annak jogi következtetéseit is. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, és abból helytálló jogi következtetést vont le. Az engedményezéshez a jogszabály kötelező alakszerűséget nem rendel, ugyanakkor az engedményezés körében rendelkezésre állt a 2004. december 19-ei keltezésű teljes bizonyító erejű magánokirat, amelynek bizonyító erejét a Pp. 196. §-ának (1) bekezdése határozza meg. Ezzel szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a 2004. december 19-ei keltezésű okirat nem az abban megjelölt időpontban, hanem később keletkezett. Ennek az okiratnak a bizonyító erejét ugyan leronthatta a 2005. december 19-ei okirat, de az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény tartalma alapján megállapítható, hogy a 2004. december 19-ei okirat valós gazdasági eseményt tükrözött.

A volt I. r. felperes másodfokú eljárásban a követelését a felperesre engedményezte, aki az eljárásban II. r. felperesként vett részt.

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását; másodsorban az első vagy a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 206. §-ában, valamint a Cstv.38. §-ának (3) bekezdésében foglaltak megsértésében jelölték meg.

Sérelmezték, hogy az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a felperesek és a felszámolóbiztos által a tárgyalásokon előadottakat, és nem tulajdonítottak jelentőséget az alperes által csatolt okiratok tartalmának sem, ezzel megsértették a Pp. 206. §-ában foglalt, a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket.

Az anyagi jogi jogszabálysértés körében előadták, hogy a Cstv. 38. §-ának (3) bekezdése szerint a hitelező a felszámolási eljárás kezdő időpontjában már fennálló követelését beszámítási kifogással akkor érvényesítheti, ha a felszámolás kezdő időpontjában a beszámítani kért követelés tekintetében már hitelező volt. A perbeli esetben az alperes a volt I.r. felperes felszámolásának kezdő időpontjában - 2004. december 22-én - nem volt tulajdonosa a beszámítani kért követelésnek. A követelést 2005. december 13-án a D Kft. jelentette be hitelezői igényként, és a volt I.r. felperes felszámolója is a nevezett kft. részére igazolta vissza a nyilvántartásba vételt. Ha az alperes 2004. december 22-én valóban a követelés jogosultja lett volna, a hitelezői igénybejelentést neki kellett volna megtennie. Mindez arra utal, hogy az engedményezésre valójában a második engedményezési okirat keletkezési időpontjában - 2005. december 19-én - került sor, ezért az alperesnek a volt I.r. felperessel szembeni követelése beszámításra nem alkalmas.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

Az I. r. felperes a felülvizsgálati eljárás alatt jogutód nélkül megszűnt, ezért a Legfelsőbb Bíróság vele szemben a pert a Pp. 157. § g/ pontja alapján megszüntette.

-.-.-

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 206. §-ában írt eljárási szabály megsértése következtében a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését, téves tényállás megállapítását és abból téves jogkövetkeztetések levonását sérelmezte.

A Pp. 206. §-ának megsértésére alapított felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet sikeres, ha a megállapított tényállás iratellenes, avagy a bíróság a bizonyítékok logikátlan, okszerűtlen mérlegelése következtében téves tényállást állapított meg, amely helytelen jogi következtetésre vezetett.

A másodfokú bíróság ítélete mentes volt a felsorolt hibáktól. A felek között vitatott volt, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a beszámítás alapjául szolgáló követelésnek az alperes avagy a D Kft. volt-e a jogosultja. Ennek ténybeli megállapításától függött a Cstv. 38. §-ának (3) bekezdésére alapított beszámítási kifogás jogszerűsége. Az nem volt vitás a felek között, hogy a követelés a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett követelés volt. Az alperes az elsőfokú eljárásban két okiratot csatolt a jogosultsága igazolására, nevezetesen, a 2004. december 19-én, valamint a 2005. december 19-én kelt engedményezési szerződéseket, amelyekkel azt kívánta bizonyítani, hogy megvásárolta a vitás követelést. Ezt a követelést hitelezői igényként a D Kft. jelentette be, e tényből arra lehet okszerűen következtetni, hogy a D Kft. ebben az időpontban magát tekintette jogosultnak. Ennek megfelelően nyilatkozott egyébként az alperes is a fizetési meghagyás ellen benyújtott, 2007. január 19-én kelt ellentmondásában. Az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény viszont megerősítette, hogy 2004-ben történtek a D Kft. és az alperes között a könyvelésben is megjelenő pénzmozgások, - a perbeli követeléssel kapcsolatos gazdasági események - amelyek mindkét fél könyvelésében megjelentek. Ha nem lett volna a két gazdálkodó szervezet között a követelés átruházására vonatkozóan 2004-ben megállapodás, úgy nem lett volna alapja a könyvnyilvántartásokban való megjelenésének.

A felperes kifogásolta a szakértői véleményt, olyan bizonyítékot azonban nem szolgáltatott, amely az abban foglalt szakértői megállapításokat meggyengítette volna. Az eljárás bíróságok tehát eljárási szabálysértés nélkül jutottak a bizonyítás anyagából arra a ténybeli következtetésre, hogy az engedményezés már 2004-ben megtörtént, tehát a felszámolás kezdő időpontjában az alperes volt a követelés jogosultja.

A Ptk. 329. §-ának (1) bekezdése szerint az engedményezéssel a követelésben az alanyváltozás nyomban bekövetkezik. A perben arra nem volt adat, hogy a felek a 2004. december 19-én kötött engedményezési szerződést felbontották, - és utóbb újból megkötötték volna. A beszámítási kifogás ezért a 2004. december 19-én kelt okirat alapján jogszerű volt.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 9.Gf.25.826/2008/13. számú, a felperes keresetét elutasító elsőfokú döntést helybenhagyó ítéletét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) bekezdése szerint a felperes köteles az általa le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az államnak az adóhatóság felhívására megfizetni.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2010. március 9.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyugyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Vezekényi Ursula s.k. bíró**

A kiadmány hiteléül:

*bíróági írnok
(PBné)*